

La simplicité en Christ

Par Michael Cziesla
des soixante-dix

Απλότητα που υπάρχει στον Χριστό

Από τον Πρεσβύτερο Μίχαελ Τσίσλα
Των Εβδομήκοντα

Conférence générale d'octobre 2025

Mettre en pratique la doctrine du Christ de manière simplifiée et ciblée nous aidera à trouver de la joie dans notre vie.

Η εφαρμογή της διδαχής του Χριστού με απλοποιημένο και εστιασμένο τρόπο θα μας βοηθήσει να βρούμε χαρά στην καθημερινή μας ζωή.

1. Introduction

Il y a trente-trois ans, j'ai été appelé à servir comme missionnaire dans la mission d'Ogden, en Utah. Naturellement, étant originaire d'Europe, certaines traditions d'Utah, telles que la « gelée verte aux carottes » ou les « pommes de terre funéraires » me paraissaient un peu étranges !

En revanche, j'ai été profondément impressionné par l'exemple de nombreux saints dévoués menant une vie de disciple, par le nombre vertigineux de personnes assistant aux réunions de l'Église et par l'ampleur des programmes de l'Église pleinement opérationnels. À la fin de ma mission, je voulais m'assurer que ma future famille ait accès à cette joie que j'avais ressentie, et à la force et à la maturité spirituelle que j'avais observées. J'étais déterminé à revenir au plus vite mener ma vie à « l'ombre des collines éternelles ».

Cependant, le Seigneur avait d'autres desseins pour moi. Le premier dimanche après mon retour de mission, mon évêque avisé m'a appelé à servir en tant que président des jeunes gens de notre paroisse. En servant ce merveilleux groupe de jeunes gens, j'ai vite compris que la joie que l'on ressent lorsqu'on est disciple du Christ a très peu à voir avec l'affluence aux réunions de l'Église ou l'envergure des programmes.

1. Εισαγωγή

Πριν από τριάντα τρία χρόνια, έλαβα την κλήση μου να υπηρετήσω ως ιεραπόστολος στην Ιεραποστολή Όγκντεν της Γιούτας. Ασφαλώς, επειδή προερχόμουν από την Ευρώπη, κάποιες τοπικές παραδόσεις της Γιούτας, όπως το «πράσινο ζελέ με καρότα» και οι «πατάτες κηδείας» μου φάνηκαν λίγο περίεργες!

Εντούτοις, εντυπωσιάστηκα βαθιά από την αφοσίωση και την ιδιότητα του μαθητού πολλών εκ των Αγίων, τον τεράστιο αριθμό ανθρώπων που παρευρίσκονταν στις συγκεντρώσεις της Εκκλησίας και το μέγεθος των πλήρως λειτουργικών προγραμμάτων της Εκκλησίας. Όταν τελείωσε η ιεραποστολή μου, ήθελα να βεβαιωθώ ότι η χαρά που ένιωθα και η πνευματική δύναμη και ωριμότητα που παρατήρησα θα ήταν διαθέσιμα και για τη μελλοντική οικογένειά μου. Ήμουν αποφασισμένος να επιστρέψω γρήγορα για να ζήσω τη ζωή μου στις «σκιές των αιώνιων λόφων».

Ωστόσο, ο Κύριος είχε διαφορετικά σχέδια. Την πρώτη μου Κυριακή κατά την επιστροφή μου στο σπίτι, ο σοφός επίσκοπός μου με κάλεσε να υπηρετήσω ως πρόεδρος Νέων Ανδρών στον τομέα μας. Υπηρετώντας αυτήν την υπέροχη ομάδα νέων ανδρών, έμαθα γρήγορα ότι η χαρά που προέρχεται από το να είσαι μαθητής του Χριστού έχει πολύ λίγη σχέση με το μέγεθος των συγκεντρώσεων της Εκκλησίας ή την κλίμακα των προγραμμάτων.

Ainsi, lorsque j'ai épousé ma merveilleuse femme, Margret, nous avons joyeusement décidé de rester en Europe et d'élever notre famille dans notre pays d'origine, l'Allemagne. Ensemble, nous avons été témoins de la véracité des paroles enseignées par le président Nelson il y a plusieurs années : « La joie que nous ressentons dépend peu de notre situation, mais entièrement de l'orientation de notre vie. » Lorsque notre vie est centrée sur le Christ et sur le message de son Évangile, nous pouvons recevoir la plénitude des bénédictions du disciple, qu'importe l'endroit où nous vivons.

2. La simplicité à l'égard de Christ

Cependant, dans un monde de plus en plus profane, complexe et déroutant, plein d'exigences et de messages différents, et souvent contradictoires, comment pouvons-nous éviter l'aveuglement spirituel et l'endurcissement de notre cœur, tout en restant concentrés sur les « choses claires et précieuses » de l'Évangile de Jésus-Christ? Pendant une période de confusion, l'apôtre Paul a donné un conseil précieux aux saints de Corinthe en leur rappelant de se concentrer sur « la simplicité à l'égard de Christ ».

La doctrine du Christ et la loi de l'Évangile sont si simples que même les petits enfants peuvent les comprendre. Nous pouvons accéder au pouvoir rédempteur de Jésus-Christ et recevoir toutes les bénédictions spirituelles que notre Père céleste a préparées pour nous, en exerçant la foi en Jésus-Christ, en nous repentant, en étant baptisés, en étant sanctifiés par le don du Saint-Esprit et en persévérant jusqu'à la fin. Russell M. Nelson a magnifiquement décrit ce voyage comme étant « le chemin des alliances » et le processus pour devenir « un disciple dévoué de Jésus-Christ ».

Si ce message est si simple, pourquoi semble-t-il souvent si difficile de vivre la loi du Christ et de suivre son exemple ? Il se peut que nous interprétions à tort la simplicité comme quelque chose de facile à atteindre sans effort ni diligence. Suivre le Christ demande des efforts constants et un changement continu. Nous devons nous « dépouille[r] de l'homme naturel [et devenir

Έτσι όταν νυμφεύθηκα την όμορφη σύζυγό μου, Μάργκρετ, με χαρά αποφασίσαμε να μείνουμε στην Ευρώπη και να μεγαλώσουμε την οικογένειά μας στην πατρίδα μας τη Γερμανία. Μαζί γίναμε μάρτυρες αυτού που ο Πρόεδρος Ράσσελ Μ. Νέλσον δίδαξε πριν από πολλά χρόνια: «Η χαρά που αισθανόμαστε έχει λίγο να κάνει με τις συνθήκες της ζωής μας και τα πάντα με το σημείο εστίασης της ζωής μας». Όταν το σημείο εστίασης της ζωής μας είναι στον Χριστό και στο μήνυμά Του του Ευαγγελίου, μπορούμε να βιώσουμε τις πλήρεις ευλογίες της ιδιότητος του μαθητού όπου και αν ζούμε.

2. Η απλότητα που υπάρχει στον Χριστό

Όστόσο, σε έναν κόσμο που γίνεται ολοένα και περισσότερο κοσμικός, πολύπλοκος και σε σύγχυση, με διαφορετικά και συχνά αντικρουόμενα μηνύματα και απαιτήσεις, πώς μπορούμε να αποφύγουμε να τυφλωθούν τα μάτια μας και να σκληρύνει η καρδιά μας και να παραμείνουμε επικεντρωμένοι στα «απλά και πολύτιμα πράγματα» του Ευαγγελίου του Ιησού Χριστού; Κατά τη διάρκεια μίας περιόδου σύγχυσης, ο Απόστολος Παύλος έδωσε σπουδαίες συμβουλές στους Αγίους της Κορίνθου, υπενθυμίζοντάς τους να εστιάσουν στην «απλότητα που υπάρχει στον Χριστό».

Η διδαχή του Χριστού και ο νόμος του Ευαγγελίου είναι τόσο απλοί, που ακόμη και τα μικρά παιδιά μπορούν να τους κατανοήσουν. Μπορούμε να έχουμε πρόσβαση στη λυτρωτική δύναμη του Ιησού Χριστού και να λάβουμε όλες τις πνευματικές ευλογίες που έχει προετοιμάσει για εμάς ο Επουράνιος Πατέρας μας, ασκώντας πίστη στον Ιησού Χριστό, μετανοώντας, βαπτιζόμενοι, καθαγιαζόμενοι μέσω της δωρεάς του Αγίου Πνεύματος και υπομένοντας μέχρι τέλους. Ο Πρόεδρος Νέλσον περιέγραψε αυτό το ταξίδι τόσο όμορφα ως το «μονοπάτι της διαθήκης» και τη διαδικασία να γίνουμε «αφοσιωμένοι μαθητές του Ιησού Χριστού».

Εάν αυτό το μήνυμα είναι τόσο απλό, γιατί συχνά αισθανόμαστε ότι είναι τόσο δύσκολο να ζούμε τον νόμο του Χριστού και να ακολουθούμε το παράδειγμά Του; Ίσως να παρερμηνεύουμε την απλότητα ως κάτι που είναι εύκολο να επιτευχθεί χωρίς προσπάθεια ή επιμέλεια. Το να ακολουθούμε τον Χριστό απαιτεί συνεχή προσπάθεια και συνεχή αλλαγή. Πρέπει να

semblables] à un enfant». Pour cela, nous devons nous « [confier] en l'Éternel» et nous libérer de la complexité, comme le ferait un petit enfant. Mettre en pratique la doctrine du Christ de manière simplifiée et ciblée nous aidera à trouver de la joie dans notre vie quotidienne, à être guidés dans nos appels, à répondre à certaines des questions les plus complexes de la vie et à trouver la force de faire face à nos plus grands défis.

Mais comment pouvons-nous intégrer concrètement cette simplicité dans notre vie de disciples du Christ, tout au long de notre existence ? Le président Nelson nous a rappelé de nous concentrer sur « la vérité pure, la doctrine pure et la révélation pure » tandis que nous nous efforçons de suivre le Sauveur. Le fait de se demander régulièrement : « Qu'est-ce que le Seigneur Jésus-Christ voudrait que je fasse ? » ouvre la voie à des directives profondes. En suivant son exemple, nous trouvons un chemin sûr à travers l'incertitude, et une main aimante et directrice à tenir jour après jour. Il est le Prince de la paix et le Bon Berger. Il est notre Consolateur et notre Libérateur. Il est notre Rocher et notre Refuge. C'est un ami : le vôtre et le mien ! Il nous invite tous à aimer Dieu, à respecter ses commandements et à aimer notre prochain.

Lorsque nous choisissons de suivre son exemple, d'aller de l'avant avec foi en lui, d'accepter pleinement le pouvoir de son Expiation et de nous souvenir de nos alliances, l'amour remplit notre cœur, l'espérance et la guérison élèvent notre esprit, et l'amertume et le chagrin font place à la gratitude et à la patience d'attendre les bénédictions promises. Parfois, nous devons nous éloigner d'une situation malsaine ou nous faire aider par un professionnel. Mais dans tous les cas, la mise en pratique des principes simples de l'Évangile nous permet de surmonter les difficultés de la vie à la manière du Seigneur.

Nous sous-estimons parfois la force que nous recevons d'actes simples, comme prier, jeûner, étudier les Écritures, nous repentir quotidiennement, prendre la Sainte-Cène chaque semaine et adorer régulièrement dans la maison du Seigneur. Mais, quand nous réalisons qu'il n'est pas nécessaire de faire « quelque chose de difficile » et que nous nous concentrons sur la mise en

«απεκδυθ[ούμε] τον φυσικό άνθρωπο... και [να] γίν[ουμε] σαν παιδί». Αυτό περιλαμβάνει να «[ελπίζουμε] στον Κύριο» και να αφήνουμε την πολυπλοκότητα, όπως κάνουν τα μικρά παιδιά. Η εφαρμογή της διδαχής του Χριστού με απλοποιημένο και εστιασμένο τρόπο θα μας βοηθήσει να βρούμε χαρά στην καθημερινή μας ζωή, θα δώσει καθοδήγηση στις κλήσεις μας, θα απαντήσει σε μερικές από τις πιο πολύπλοκες ερωτήσεις της ζωής και θα παράσχει δύναμη για να αντιμετωπίσουμε τις μεγαλύτερες δυσκολίες μας.

Όμως πώς μπορούμε πρακτικά να εφαρμόσουμε αυτήν την απλότητα στο διά βίου ταξίδι μας ως μαθητών του Χριστού; Ο Πρόεδρος Νέλσον μας υπενθύμισε να εστιάζουμε σε «αγνή αλήθεια, αγνή διδαχή και αγνή αποκάλυψη» καθώς επιζητούμε να ακολουθήσουμε τον Σωτήρα. Η τακτική ερώτηση: «Τι θα ήθελε ο Κύριος Ιησούς Χριστός να κάνω;» αποκαλύπτει βαθιά κατεύθυνση. Το να ακολουθούμε το παράδειγμά Του παρέχει ένα ασφαλές μονοπάτι μέσα στην αβεβαιότητα και ένα στοργικό, καθοδηγητικό χέρι για να κρατούμε από μέρα σε μέρα. Είναι ο Άρχοντας Ειρήνης και ο Καλός Ποιμήν. Είναι ο Παράκλητος και ο Ελευθερωτής μας. Είναι ο Βράχος μας και το Καταφύγιό μας. Είναι ο Φίλος – ο φίλος σας και ο φίλος μου! Μας καλεί όλους να αγαπούμε τον Θεό, να τηρούμε τις εντολές Του και να αγαπούμε τον πλησίον μας.

Καθώς επιλέγουμε να ακολουθούμε το παράδειγμά Του και να προχωρούμε με πίστη στον Χριστό, να ασπαζόμαστε τη δύναμη της Εξιλέωσής Του και να θυμόμαστε τις διαθήκες μας, η αγάπη γεμίζει την καρδιά μας, η ελπίδα και η ίαση ανεβάζουν το ηθικό μας, και η πικρία και η λύπη αντικαθίσταται από την ευγνωμοσύνη και την υπομονή να περιμένουμε τις υπεσχημένες ευλογίες. Μερικές φορές, ίσως χρειαστεί να απομακρυνθούμε από μία μη υγιή κατάσταση ή να επιζητήσουμε επαγγελματική βοήθεια. Αλλά σε κάθε περίπτωση, η εφαρμογή απλών αρχών του Ευαγγελίου θα μας βοηθήσει να πλοηγηθούμε στις δυσκολίες της ζωής με τον τρόπο του Κυρίου.

Μερικές φορές υποτιμούμε τη δύναμη που λαμβάνουμε από απλές πράξεις όπως η προσευχή, η νηστεία, η μελέτη των γραφών, η καθημερινή μετάνοια, η μετάληψη κάθε εβδομάδα και η τακτική λατρεία στον οίκο του Κυρίου. Όμως όταν αναγνωρίζουμε ότι δεν χρειάζεται να «κάνουμε κάτι σπουδαίο» και επικεντρωόμαστε στην εφαρμογή αγνής και απλής διδαχής,

pratique de la doctrine pure et simple, nous commençons à voir que l'Évangile nous « est merveilleusement bénéfique », même dans les situations les plus difficiles. Nous trouvons de la force et de « l'assurance devant Dieu », même au cœur de nos souffrances. M. Russell Ballard nous a souvent rappelé que « c'est dans cette simplicité que [nous trouverons] la paix, la joie et le bonheur ».

La mise en application de la simplicité qui est en Christ nous pousse à donner la priorité aux personnes plutôt qu'aux processus et aux relations éternelles plutôt qu'aux comportements à court terme. Au lieu de nous laisser absorber par l'aspect logistique de notre service, nous nous concentrons sur « les choses qui importent le plus » dans l'œuvre de Dieu pour le salut et l'exaltation. Nous nous libérons pour donner la priorité à ce sur quoi nous pouvons agir, au lieu d'être accablés par ce qui est hors de notre contrôle. Le Seigneur a dit : « C'est pourquoi, ne vous laissez pas de bien faire, car vous posez les fondements d'une grande œuvre. Et c'est des petites choses que sort ce qui est grand. » Quel encouragement puissant à agir avec simplicité et humilité, quelle que soit notre situation.

3. Oma Cziesla

Ma grand-mère, Marta Cziesla, était un merveilleux exemple de personne qui fait « des choses petites et simples » pour que de grandes choses soient réalisées. Nous l'appelions affectueusement Oma Cziesla. Oma a accepté l'Évangile le 30 mai 1926, dans le petit village de Selbongen, en Prusse orientale, avec mon arrière-grand-mère.

Marta Cziesla (à droite) le jour de son baptême.

Elle aimait le Seigneur et son Évangile, et elle était déterminée à respecter les alliances qu'elle avait contractées. En 1930, elle a épousé mon grand-père, qui n'était pas membre de l'Église. À ce moment-là, il est devenu impossible pour Oma d'assister aux réunions de l'Église, car la ferme de mon grand-père était très éloignée de l'assemblée la plus proche. Mais elle s'est concentrée sur ce qu'elle pouvait faire. Oma a continué de prier, de lire les Écritures et de chanter les cantiques de Sion.

αρχίζουμε να βλέπουμε πώς το Ευαγγέλιο «έχει αποτελέσματα υπέροχα» για εμάς, ακόμα και στις πιο δύσκολες συνθήκες. Βρίσκουμε δύναμη και «πεποίθηση ενώπιον του Θεού», ακόμη και όταν βιώνουμε ψυχικό άλγος. Ο Πρεσβύτερος Μ. Ράσελ Μπάλλαρντ μας έχει υπενθυμίσει πολλές φορές: «Είναι σε αυτήν την απλότητα που θα βρ[ούμε]... την ειρήνη, τη χαρά και την ευτυχία».

Εφαρμόζοντας την απλότητα που υπάρχει στον Χριστό, δίνουμε προτεραιότητα στους ανθρώπους έναντι των διαδικασιών και στις αιώνιες σχέσεις έναντι των βραχυπρόθεσμων συμπεριφορών. Επικεντρωνόμαστε «στα πράγματα που έχουν τη μεγαλύτερη σημασία» στο έργο του Θεού περί σωτηρίας και υπερψώσης αντί να ασχολούμαστε με τη διαχείριση της τέλεσης διακονίας μας. Αφήνουμε τον εαυτό μας ελεύθερο να δώσει προτεραιότητα στα πράγματα που μπορούμε να κάνουμε, αντί να μας βαραίνουν τα πράγματα που δεν μπορούμε να κάνουμε. Ο Κύριος μας υπενθύμισε: «Επομένως, μην κουράζεστε να κάνετε το καλό, γιατί θέτετε τα θεμέλια ενός μεγάλου έργου. Και από τα μικρά πραγματοποιούνται αυτά που είναι μεγάλα». Πόσο ισχυρή ενθάρρυνση να ενεργούμε με απλότητα και ταπεινότητα, όποιες και αν είναι οι συνθήκες της ζωής μας.

3. Η Oma Τσίσλα

Η γιαγιά μου Μάρτα Τσίσλα ήταν ένα θαυμάσιο παράδειγμα του πώς κάνεις «μικρά και απλά πράγματα» για να πραγματοποιήσεις σπουδαία πράγματα. Την αποκαλούσαμε με αγάπη Oma Τσίσλα. Η Oma ασπάσθηκε το Ευαγγέλιο στο μικρό χωριό Ζελμπόνγκεν στην ανατολική Πρωσία μαζί με την προγιαγιά μου, στις 30 Μαΐου 1926.

Η Μάρτα Τσίσλα (δεξιά) την ημέρα της βάπτισής της.

Αγαπούσε τον Κύριο και το Ευαγγέλιό Του και ήταν αποφασισμένη να τηρήσει τις διαθήκες που είχε συνάψει. Το 1930 παντρεύτηκε τον παππού μου, ο οποίος δεν ήταν μέλος της Εκκλησίας. Σε αυτό το σημείο έγινε αδύνατον για την Oma να παρευρίσκεται στις συγκεντρώσεις της Εκκλησίας, επειδή το αγρόκτημα του παππού μου ήταν πολύ μακριά από το πλησιέστερο εκκλησίασμα. Όμως εστίασε σε αυτό που μπορούσε να κάνει. Η Oma συνέχισε να προσεύχεται, να διαβάσει τις γραφές και να τραγουδά τα τραγούδια της Σιών.

Certaines personnes ont peut-être pensé qu'elle n'était plus pratiquante, mais c'était loin d'être le cas. Lorsque ma tante et mon père sont nés, sans détenteur de la prêtrise à la maison, sans réunions de l'Église ni accès aux ordonnances à proximité, elle a de nouveau fait ce qu'elle pouvait et s'est attachée à enseigner à ses enfants « à prier et à marcher en droiture devant le Seigneur ». Elle leur lisait les Écritures, chantait avec eux les cantiques de Sion et, bien sûr, priait avec eux, chaque jour. Une expérience de l'Église appliquée au foyer à 100 %.

En 1945, mon grand-père servait dans l'armée, loin de chez lui. Lorsque l'ennemi s'est approché de leur ferme, Oma a pris ses deux enfants et a quitté leur foyer bien-aimé pour chercher refuge dans un endroit plus sûr. Après un voyage difficile et dangereux, ils ont finalement trouvé refuge dans le nord de l'Allemagne, en mai 1945. Ils n'avaient plus rien, à l'exception des vêtements qu'ils portaient. Mais Oma a continué de faire ce qu'elle était capable de faire : elle priait avec ses enfants, tous les jours. Elle chantait avec eux les cantiques de Sion, qu'elle connaissait par cœur, tous les jours.

La vie était extrêmement difficile et, pendant de nombreuses années, leur principal souci était de pouvoir se nourrir. Puis, en 1955, mon père, alors âgé de 17 ans, est entré dans une école professionnelle dans la ville de Rendsburg. En passant devant un bâtiment, il a vu une petite pancarte à l'extérieur qui disait : « Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage » — « L'Église de Jésus-Christ des Saints des Derniers Jours ». Il s'est dit : « C'est intéressant, c'est l'Église de maman. » Alors, en rentrant chez lui, il a dit à Oma qu'il avait trouvé son Église.

Vous pouvez imaginer ce qu'elle a dû ressentir après presque vingt-cinq ans sans contact avec l'Église. Elle était déterminée à y assister le dimanche suivant et a convaincu mon père de l'accompagner. Rendsburg se trouvait à plus de 30 kilomètres du petit village où ils vivaient. Mais Oma n'allait pas laisser cela l'empêcher d'aller à l'église. Le dimanche suivant, elle est montée sur son vélo avec mon père, et ils sont allés à l'église.

Μερικοί άνθρωποι μπορεί να νόμιζαν ότι δεν ήταν πλέον ενεργή στην πίστη της, αλλά αυτό απείχε πολύ από την αλήθεια. Όταν γεννήθηκε η θεία μου και ο πατέρας μου, χωρίς ιεροσύνη στο σπίτι και χωρίς συγκεντρώσεις της Εκκλησίας ή πρόσβαση σε διατάξεις κοντά, έκανε ξανά ό,τι μπορούσε να κάνει και επικεντρώθηκε στο να διδάξει τα παιδιά της «να προσεύχονται, και να βαδίζουν σωστά ενώπιον του Κυρίου». Τους διάβαζε από τις γραφές, τραγουδούσε μαζί τους τα τραγούδια της Σιών και φυσικά προσευχόταν μαζί τους – κάθε ημέρα. Μία 100 τοις εκατό εκκλησιαστική εμπειρία με επίκεντρο το σπίτι.

Το 1945, ο παππούς μου ήταν στρατευμένος και πολεμούσε μακριά από την πατρίδα. Όταν οι εχθροί πλησίασαν το αγρόκτημά τους, η Oma πήρε τα δύο μικρά παιδιά της και άφησε πίσω το αγαπημένο τους αγρόκτημα για να αναζητήσει καταφύγιο σε ένα ασφαλέστερο μέρος. Μετά από ένα δύσκολο και απειλητικό για τη ζωή τους ταξίδι, βρήκαν τελικά καταφύγιο τον Μάιο του 1945 στη βόρεια Γερμανία. Δεν τους είχε μείνει τίποτα εκτός από τα ρούχα που φορούσαν. Όμως η Oma συνέχισε με αυτό που ήταν εις θέσιν να κάνει: προσευχόταν με τα παιδιά της – κάθε ημέρα. Τραγουδούσε μαζί τους τα τραγούδια της Σιών που είχε απομνημονεύσει απ' έξω – κάθε ημέρα.

Η ζωή ήταν εξαιρετικά δύσκολη και για πολλά χρόνια επικεντρωνόταν απλώς στο να βελτιώνεται ότι υπήρχε φαγητό στο τραπέζι. Αλλά το 1955 ο πατέρας μου, τότε 17 ετών, πήγαινε σε εμπορική σχολή στην πόλη Ρέντσμπουργκ. Περιπατώντας μπροστά από ένα κτήριο είδε μια μικρή πινακίδα στο εξωτερικό του, που έγραφε: «Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage» – «Η Εκκλησία του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών». Σκέφθηκε: «Αυτό είναι ενδιαφέρον. Αυτή είναι η εκκλησία της μητέρας». Έτσι, όταν γύρισε σπίτι, είπε στην Oma ότι είχε βρει την εκκλησία της.

Μπορείτε να φαντασθείτε πώς πρέπει να ένιωσε εκείνη μετά από σχεδόν 25 χρόνια χωρίς επαφή με την Εκκλησία. Ήταν αποφασισμένη να παρευρεθεί την επόμενη Κυριακή και έπεισε τον πατέρα μου να την συνοδεύσει. Το Ρέντσμπουργκ ήταν περισσότερο από 32 χιλιόμετρα μακριά από το μικρό χωριό όπου ζούσαν. Όμως αυτό δεν εμπόδιζε την Oma να παρευρίσκεται στην εκκλησία. Την επόμενη Κυριακή, πήρε το ποδήλατό της μαζί με τον πατέρα μου και πήγαν στην εκκλησία.

Lorsque la réunion de Sainte-Cène a commencé, mon père s'est assis au dernier rang, espérant que cela se terminerait rapidement. C'était l'Église d'Oma, pas la sienne. Ce qu'il voyait n'était pas très encourageant : une assemblée constituée de quelques femmes âgées et de deux jeunes missionnaires qui dirigeaient toute la réunion. Mais ils ont commencé à chanter et ils ont chanté les cantiques de Sion que mon père avait entendus depuis tout petit : « Venez, venez, sans craindre le devoir », « Ô mon Père », « Au grand prophète ». En entendant ce petit groupe chanter les cantiques de Sion qu'il connaissait depuis son enfance, son cœur a été touché, et il a su immédiatement et sans l'ombre d'un doute que l'Église était vraie.

La première réunion de Sainte-Cène à laquelle ma grand-mère a assisté après vingt-cinq ans est aussi celle où mon père a reçu une confirmation personnelle de la véracité de l'Évangile rétabli de Jésus-Christ. Il s'est fait baptiser trois semaines plus tard, le 25 septembre 1955, avec mon grand-père et ma tante.

Plus de soixante-dix ans se sont écoulés depuis cette petite réunion de Sainte-Cène à Rendsburg. Je pense souvent à Oma, à ce qu'elle devait ressentir pendant ces nuits solitaires, faisant les petites choses simples qu'elle pouvait faire, comme prier, lire et chanter. Alors que je me tiens ici aujourd'hui à la conférence générale et que je parle de ma grand-mère, mon cœur est rempli d'humilité et de gratitude pour sa détermination à respecter ses alliances et à faire confiance au Seigneur malgré ses épreuves. Je suis touché, non seulement par son exemple, mais aussi par celui de merveilleux saints dans le monde qui, dans leurs situations personnelles difficiles, se concentrent sur la simplicité en Christ, voyant peut-être peu de changement maintenant, mais ayant confiance que de grandes choses arriveront un jour futur.

4. Les choses petites et simples

J'ai appris, par expérience personnelle, que les choses petites et simples de l'Évangile, et le fait de nous concentrer fidèlement sur le Christ nous conduisent à la vraie joie, permettent à de puissants miracles de se réaliser et nous donnent la confiance que toutes les bénédictions promises

Όταν άρχισε η συγκέντρωση μεταλήψεως, ο μπαμπάς μου κάθισε στην τελευταία σειρά, ελπίζοντας ότι θα τελείωνε σύντομα. Ήταν η εκκλησία της Oma και όχι η δική του. Αυτό που είδε δεν ήταν πολύ ενθαρρυντικό: μόνον λίγες ηλικιωμένες γυναίκες παρευρίσκονταν και δύο νέοι ιεραπόστολοι που διηύθυναν αποτελεσματικά τα πάντα στη συγκέντρωση. Όμως μετά άρχισαν να τραγουδούν και τραγουδούσαν τα τραγούδια της Σιών που ο μπαμπάς μου είχε ακούσει από τότε που ήταν μικρός: «Ελάτες σεις, οι Άγιοι της γης», «Ω Πατέρα», «Δόξα στον άνδρα». Ακούγοντας αυτό το μικρό ποίμνιο να τραγουδά τα τραγούδια της Σιών που ήξερε από την παιδική του ηλικία, συγκινήθηκε πολύ και κατάλαβε αμέσως και χωρίς αμφιβολία ότι η Εκκλησία ήταν αληθινή.

Η πρώτη συγκέντρωση μεταλήψεως στην οποία παρευρέθηκε η γιαγιά μου μετά από 25 χρόνια ήταν η συγκέντρωση όπου ο πατέρας μου έλαβε μια προσωπική επιβεβαίωση για την αλήθεια του αποκατεστημένου Ευαγγελίου του Ιησού Χριστού. Βαπτίσθηκε τρεις εβδομάδες αργότερα, στις 25 Σεπτεμβρίου 1955, μαζί με τον παππού μου και τη θεία μου.

Έχουν περάσει περισσότερα από 70 χρόνια από εκείνη τη μικρή σε αριθμό συγκέντρωση μεταλήψεως στο Ρέντσμπουργκ. Συχνά σκέπτομαι την Oma, πώς πρέπει να ένιωθε εκείνες τις μοναχικές νύχτες, κάνοντας τα μικρά και απλά πράγματα που ήταν σε θέση να κάνει, όπως η προσευχή, το διάβασμα και το τραγούδι. Καθώς στέκομαι εδώ σήμερα στη γενική συνέλευση και μιλώ για την Oma μου, η αποφασιστικότητά της να τηρεί τις διαθήκες και να διατηρεί την εμπιστοσύνη της στον Κύριο παρά τις δυσκολίες της, γεμίζει την καρδιά μου με ταπεινότητα και ευγνωμοσύνη – όχι μόνο για εκείνη αλλά και για τόσους πολλούς από τους υπέροχους Αγίους μας σε όλον τον κόσμο που εστιάζουν στην απλότητα που υπάρχει στον Χριστό στις δύσκολες συνθήκες τους, ίσως βλέποντας λίγες αλλαγές τώρα, αλλά ευελπιστώντας ότι σπουδαία πράγματα θα συμβούν κάποια μέρα στο μέλλον.

4. Μικρά και απλά πράγματα

Έχω μάθει μέσα από τη δική μου εμπειρία ότι τα μικρά και απλά πράγματα του Ευαγγελίου και η εστίαση με πίστη στον Χριστό μάς οδηγούν στην αληθινή χαρά, φέρνουν μεγάλα θαύματα και μας δίνουν την πεποίθηση ότι όλες οι υπεσχημένες ευλογίες θα πραγματοποιηθούν.

s'accompliront. C'est aussi vrai pour vous que pour moi. Comme l'a dit Jeffrey R. Holland : « Certaines bénédictions se manifestent rapidement, d'autres tardivement, certaines uniquement aux cieux, mais pour ceux qui embrassent l'Évangile de Jésus Christ, elles se manifestent. » J'en témoigne au nom de Jésus-Christ. Amen.

Αυτό ισχύει τόσο για εσάς όσο και για εμένα. Σύμφωνα με τα λόγια του Πρεσβυτέρου Τζέφρυ Ρ. Χόλλαντ: «Μερικές ευλογίες έρχονται γρήγορα, μερικές έρχονται αργά και μερικές δεν έρχονται μέχρι να φτάσουμε στους ουρανούς. Αλλά για εκείνους που ασπάζονται το Ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού, έρχονται». Για αυτό καταθέτω και εγώ μαρτυρία στο όνομα του Ιησού Χριστού, αμήν.